

Week 3 - 2009

En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus. - Filippenzen 4:7

Geliefden! Wij wensen nog een ogenblik stil te staan bij de bovenstaande woorden, die opgetekend staan in Filippenzen 4:7. Laat ons elkander opwekken om ons hart een ogenblik te zetten en te richten tot het onderzoeken van die grote zaken, namelijk, of God onze vriend of vijand is. Of wij met God reeds verzoend zijn, en of God met ons verzoend is.

We hebben in deze tekst een kostelijke parel, en dat is de vrede Gods. Deze vrede is van zo'n grote waarde, dat is niet uit te drukken. Ten eerste is het een gevoelige genieting dat wij hersteld zijn in de gemeenschap met een drie-enige God. Ten tweede zal deze vrede onze harten en zinnen bewaren in Christus Jezus. Wanneer men deze vrede bezit, dan behoeft men zich nergens meer om te bekommeren, hetzij kruis, hetzij zorgen, want deze vrede verzoet het alles.

Er was een eerste vrede geliefden. Dat was de vrede tussen God en de volmaakte mens voor de val. Al zijn genoeg was in God en God had genoeg in Zijn mens, zolang hij Gods beeld behield, waarnaar God de mens geschapen had. Maar in die vrede is een breuk gekomen door de val. Daarvan spreekt Paulus in de Romeinenbrief: "Gelijk door de ongehoorzaamheid van die ene mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden - Rom. 5:19" En in Hosea staat: "Maar zij hebben het verbond overtreden als Adam. - Hos. 6:7" Op deze verbondsbreuk door de val van de mens is er een wederzijdse oorlog gekomen tussen God en de mens. Na de val moest God zeggen: "Ik kan niet meer met u omgaan, want uw zonden maken een grote scheiding." Daarnaast moest de mens ook zeggen: "Ik kan ook geen omgang meer met U hebben, want ik ben bevende wanneer ik aan U denk." Door de val, zijn we van God afgevallen, Hij die de bron is van al het geestelijke goed. Door de val zijn we uit het beeld Gods gevallen. Ja, we zijn uit God gevallen, omdat de zonde een scheiding gemaakt heeft tussen God en onze ziel. God kan geen gemeenschap met de kleinste zonde hebben, omdat Hij heilig en rechtvaardig is. Daarom moest de Heere de zonde straffen met de drie-voudige dood.

De eerste vrede tussen God en de mens, was een volkomen vrede, omdat de mens volmaakt, en zonder enig gebrek geschapen was, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. God was zijn Vriend, en de mens voor de val riep daarom alle dagen uit: "Gods vriendelijk aangezicht geeft vrolijkheid en licht." En: "Hier wordt de rust geschonken, het vette van uw huis gesmaakt, een volle beek van wellust, maakt elk in liefde dronken." Dat was het leven van de eerste mens voor de val. Iedere dag had de mens vermaak in God, en God had vermaak in Zijn mens. Ongekende vreugde en blijdschap was het deel van deze eerste mens, en ze werden gedurig opgetrokken tot ongekende hoogtes in God door God. De eerste mens lag verslonden in de liefde en vrede Gods die alle verstand te boven gaat. Dat was het leven van de mens voor de val. Maar wij hebben gekozen voor een ander pad, namelijk een pad des doods, voor een leven buiten God en Zijn gemeenschap. Wij hebben een keus gemaakt om te leven voor onszelf, namelijk een leven in de zonde. We hebben de dood verkozen boven leven, en de duisternis boven het licht. Door de zonde roept de mens van nature alle dagen uit: "Wijk maar van ons Heere, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust." Wij zijn geworden haters van God en van onze naasten, omdat we enkel vlees zijn. Ja, en die in het vlees zijn kunnen Gode niet behagen, en het vlees onderwerpt zich der wet Gods ook niet, het kan ook niet, daar God enkel Geest en Leven is. En Hij zoekt alleen dezulken die Hem aanbidden in Geest en in Waarheid. Maar van nature is er niemand meer die Hem zo aanbidt in Geest en in Waarheid. Zijn ogen hebben de ganse aarde doorlopen, om te zien of er nog iemand was die nog naar Hem vroeg en zocht. Maar er was niemand! Nee, wij allen derven van nature de heerlijkheid Gods door onze val in Adam. Geliefden! De mens is Zijn Maker vergeten, en leeft zonder God en zonder hoop in deze wereld. Vreselijke gedachte! Hoewel de mens niet meer naar God vraagt, zo heeft

Hij redenen uit Zichzelf genomen om nochtans weer te vragen naar Zijn mens. Ja, wij zijn God vergeten, maar Hij is ons niet vergeten. Oh! Wat een grote lankmoedigheid betoont Hij over de gevallen mens. Hij heeft onze dodelijke dag niet begeerd, die dodelijke dag begeren wij zelf door onze zonde. Wij volharden in het kwade geliefden, maar God volhardt in het goede, en daarom vraagt Hij nog naar Zijn mens. Reeds vanaf het eerste moment dat de mens van God afgevallen is vraagt en roept Hij reeds naar haar. "Waar zijt gij?" Oh! De mens is in een peilloze diepte gevallen, in een poel van de zonde en de dood waarin hij zich dagelijks wentelt. Nochtans roept Hij nog naar Zijn mens: "Waar zijt gij?" En deze roepstem laat Hij in deze boze dagen ook nog uitgaan onder ons. Is dat geen grote lankmoedigheid geliefden? Ja, dat is grote lankmoedigheid! Maar wie hoort Zijn stem? Ach! De mens blijft volharden in het kwade, totdat de Heere Zelf persoonlijk ingrijpt. Er is een Goddelijk ingrijpen nodig om de mens te bewegen tot de genadetron waar hij leert roepen op genade of ongenade. Ach! Maar er is niemand die begeert naar genade, omdat genade altijd gepaard gaat met Godskennis en zelfkennis. Ja, wanneer genade verheerlijkt wordt, krijgt een mens eerst te zien wie God is in Zijn Goddelijke deugden, en van daaruit krijgt hij zelfkennis. Dat is het eerste bevindelijke werk van de Heilige Geest, namelijk om de wereld te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel – Joh. 16:8. Als Christus ons zaligmakend geopenbaard wordt, gebeurt dat altijd in de nood en dood van ons bestaan. Laten we een ogenblik teruggaan naar onze tekst, want we wilden wat gedachtes gaan neerschrijven over de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. En dan in de eerste plaats niet over die vrede die hierop deze wereld gevonden wordt, want die vrede is slechts een schijnvrede. Nee, wij wensen een ogenblik stil te staan bij die vrede die God zelf bezit, en waar Hij de uitvinder van is. Vrede kan alleen vrede zijn als er twee partijen zijn. Wanneer wij dus over de vrede Gods spreken, dan spreken wij dus over die vrede die Hij geeft, schenkt, en die de mens ervaart en ondervindt wanneer de Heere hem terugbrengt, en herstelt in de gemeenschap met een drie-enige God. We hebben reeds iets gezegd over die eerste vrede tussen God en de mens in de staat der rechtheid. Omdat we uit God gevallen zijn, zijn we ook uit de Vrede Gods gevallen "*Want Hij is onze vrede*" - Ook in de staat der rechtheid. Wij spreken vaak over een bepaalde eigenschap, wanneer wij spreken over vrede. Wij willen daarmee aangeven dat iets goed ligt tussen twee partijen. Maar geliefden! Als wij spreken over de vrede Gods, dan spreken wij niet alleen over een bepaalde eigenschap, maar dan spreken wij over God zelf. Als wij de vrede Gods ervaren, die altijd wordt geschonken in de wedergeboorte, bezitten wij God zelf. Want God is Vrede, en Vrede is God. Hier hebt u een zuivere toetssteen, of God uw vriend, of uw vijand is, namelijk: Wat kent u van de vrede Gods? Wat kent u van die gevoelige genieting en ondervinding dat u hersteld en terugbracht bent in de gemeenschap met een drie-enige God? Leg uw hart er maar naast, want als u niets van de vrede Gods kent die alle verstand te boven gaat, bent u niet wedergeboren tot een levende hope in Christus. Trap en mate zij u bekend, maar een vingerhoedje vol, of een emmer vol, bij beide is het vol. Deze vrede Gods is altijd een vrucht van de vergeving der zonden, van de dadelijke rechtvaardigmaking, waarbij een ziel hersteld is met God in Christus. De breuk die sinds de val tussen God en de mens gevallen is, kan enkel en alleen hersteld worden wanneer onze zonden vergeven worden, en waar wij in Christus tot nieuwe schepselen Gods gemaakt zijn. Gods woord leert ons ook dat er een valse vrede is, die de mens in zijn doodstaat laat. Dat zijn de zogenaamde gerusten te sion, die menen dat zij buiten de vergeving der zonden, buiten de rechtvaardigmaking om, al geestelijk leven aan hun ziel hebben. Zij stellen zich daarin gerust dat zij toch wel enige uiterlijke kenmerken vertonen van de ware Kerk. Een omgekeerd leven, een veranderd leven en een toegekeerd leven is niet genoeg voor de eeuwigheid! Wij moeten wederomgeboren worden, niet alleen een uitwendige verandering, maar een inwendige verandering, een nieuwe geboorte of nieuwe schepping, waarbij God Zijn Beeld in ons komt te herstellen. Daar, ja, daar alleen wordt die vrede Gods gesmaakt die alle verstand te boven gaat. God kan geen gemeenschap hebben met onze oude natuur, omdat het vlees is. En wat vlees is blijft vlees, en wat Geest is blijft Geest. Wat kennen wij van die gemeenschap Gods? Een tere vraag beste lezer! Zij die in de Hemel zijn, hebben hier reeds in beginsel gesmaakt dat de Heere goed is. God laat Zijn kerk niet liggen in de nood en dood van

hun bestaan, wanneer zij dag en nacht tot Hem roepen. Maar Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Velen willen ermee doorgaan dat zij hun hele leven als een doodbrakende over de wereld gaan, en daarmee geven zij zichzelf een recht op de Hemel. Dat is een nieuw soort farizeïsme in onze dagen. Dezulken durven van zichzelf niet te zeggen dat zij bij Gods volk horen, maar als je dezulken over 10 jaar vraagt hoe het er nu met hen voorstaat, dan roepen ze nog altijd uit dat ze nog steeds doodbrakend zijn en alles missen. Maar ondertussen liggen ze in een dodelijke lijdelijkheid, want zij die uitroepen een doodbrakende te zijn, die geef ik niet langer meer dan 3 dagen. Dat is een doodbrakend mens!

De vrede Gods waar Paulus over spreekt in Filip. 4:7, is echt niet anders dan die vrede, welke geschonken, en ervaren wordt wanneer de verbroken vriendschap tussen God en de mens hersteld wordt. Ze bestaat niet alleen in een herstel van de gebroken vriendschap, maar deze vrede bestaat ook in blijkgivingen en uitlatingen van het herstel van die vriendschap aan Gods kant naar de mens toe. Echter moeten we deze belangrijke zaak vasthouden, dat het herstel van de vriendschap tussen God en de mens slechts mogelijk is, en alleen geschiedt in een weg van genoegdoening. In een weg van het recht, waarbij de mens vrijwillig zijn wapens inlevert, en zich onvoorwaardelijk overgeeft in de handen van een Rechtvaardig en Heilig God. Waar deze vrede Gods geschonken en ervaren wordt, is er altijd een ontdekkend en ontblotend werk des Geestes aan vooraf gegaan. De vrede Gods wordt slechts geschonken aan hen die verslagen van geest en gebroken van hart zijn, dezulken zullen vertroost worden door God, en met God zelf in Christus Jezus.

Oh! Geliefden! Die vrede Gods mag ik u aanbevelen, maar ik roep het u ook toe om deze vrede te zoeken. Waar vind ik die, zegt u? In niemand anders dan Christus alleen. - Want Hij is onze Vrede! Wilt u vrede met God verkrijgen? Ja, dat wenst een ieder wel die hierop deze wereld wandelt. Maar weet dat u slechts vrede kunt verkrijgen wanneer u met God verzoend bent geworden in Christus. Gods Woord leert ons dat God de goddelozen rechtvaardigt. Dat moet u eerst worden, een goddeloze. U moet al uw zonden leren bewenen voor het aangezicht Gods, u zult verbrijzeld en verslagen van geest moeten zijn, eer God u die vrede schenkt. Dat zijn geen voorwaarden, maar dat is de weg waarlangs u die vrede deelachtig kunt worden. Uw zonden moeten vergeven worden in en door het bloed van Christus. Tegenwoordig hoeft dat allemaal niet meer beleefd te worden, omdat de meeste predikanten zelf totaal geen kennis hebben aan de vergeving der zonden. Nee, de rechtvaardigmaking wordt tegenwoordig een gevaarlijk stuk genoemd, omdat men graag een ootmoedig mens wil blijven. Dat is een farizeeër met een tollenaarsjas aan. Oh! Die schijn- en valse ootmoed in onze dagen is verschrikkelijk. Ik walg ervan! Men is heimelijk onbekeerd met een uitgestreken gezicht, en een zwart pak. Ik hoor er nog niet bij hoor, zeggen zij! Ik ben nog onbekeerd! Houdt er maar over op, want er is niets van God bij. Want als Hij de schuldbrief werkelijk bij ons thuis brengt, en ons in waarheid laat lezen dat wij in zonden geboren zijn, dan gaat de mond op slot. En die mond gaat niet eerder open, voordat wij van al onze zonden verlost zijn geworden in Christus Jezus. Dat uurtje, geliefden! Dat zalige uurtje, waar God de zondaar vrij spreekt, en hem overplant in het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon. Oh! Daar zingt de Kerk: "Welzalig hij wiens zonden zijn vergeven, die van de straf voor eeuwig is ontheven." Dat is het leven geliefden! Als dat geschonken en toegepast wordt in je leven, dan sta je nieuw in de wereld. Dan heb je Vrede met God in Christus! Een vrede geliefden, die alle verstand te boven gaat. Velen roepen dat de Kerk straks thuiskomt, maar de Kerk wordt in de tijd toegebracht. In de tijd wordt de Kerk gezaligd in Christus! In de tijd wordt de Kerk alle weldaden van Christus deelachtig, omdat ze het eigendom zijn van Christus. Dan leeft de Kerk getroost onder het heiligend kruis, ja, op weg en op reis naar het Vaderlijk huis. Dat is een troost geliefden, als je mag weten het eigendom te zijn van Christus. Wat zijn dat voor mensen, die het eigendom zijn van Christus? Och! Dat lezen we zo zuiver in het Woord. Wat voor mensen worden er nu toegebracht? Ach! Een Rachab, een David, een Simson, een Naäman de Syriër, een Samaritaan, een Levi, een Saulus, een moordenaar. Oh! Dat zijn geen besten, maar dikwijls de slechtsten. Ja, het zijn de slechtsten van de slechtsten, die uitverkorene Gods - dr. Kohlbrugge.

God zaligt alleen zondaren, die een hemelhoge schuld, en niets tot betaling hebben. Goddelozen worden namelijk gerechtvaardigd en geen vromen. Ja, het is geen Evangelie naar de mens, de mens valt er voor eeuwig buiten, maar het Evangelie is voor de mens. Zalig worden is niets doen, is verloren zijn. Ja, geliefden! De Kerk leert dat verloren gaan onmogelijk is, maar dat verloren zijn zo eenvoudig is. Op dat ene puntje, waar God het nooit meer verkeerd kan doen, spreekt de Heere Zijn Kerk zalig. Maar dan ligt het hoofd reeds op het blok, en de Kerk pakt zelf het zwaard. Dat is een ruim zalig worden hoor! Geliefden! U moet niet verloren gaan, maar verloren zijn, dan heb ik hoop voor u! Want Hij, de Christus, is gekomen om nu te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Leest u het! Dat verloren was! Hij is niet gekomen om te zoeken en zalig te maken dat al wedergeboren was, of dat al bekeerd was, maar dat verloren was. Ga, ga, uit Hem tegemoet, gelijk als die verloren Zoon en met de bede van Esther: "Kom ik om, dan kom ik om!" We hebben niets meer te verliezen, omdat we al verloren zijn. De Kerk leert zichzelf eerst kennen als een levend en een rottend lijk. Onbekwaam tot enig goed, en geneigd tot alle kwaad. Ze doen geen zonde, maar zij zijn zonde, gelijk als die tollenaar achter in de tempel. Die riep uit: "Wees mij de zondaar genadig." Kijk! Die man had rechte zelfkennis. Hij vroeg niet om vergeving van zijn zonden, maar hij vroeg vergeving om wie hij was, namelijk een zondaar! Dat leeft de Kerk in hoor, dat zij zondaar zijn voor God. Er wordt wel veel gesproken over zonde, en genade, maar echte zondekennis is een zuiver werk des Geestes. Dat leert u niet in een preek. Nee, echte zondekennis is een diep ontblotend en ontdekkend werk des Geestes. Oh! Die drieduizend mannen op de eerste pinksterdag werden doorstoken in hun hart. Dat zijn de overtuigingen waar Gods Woord van spreekt in Johannes 16:8. Echte zondekennis is een diep ontblotend en ontdekkend werk des Geestes, waaruit de zondaar leert roepen tot God om genade, om gunst, om vergeving der zonden, ja, uiteindelijk om God zelf. Kijk! Daar is het de Kerk om te doen, om God, om hersteld te mogen worden in de gemeenschap met God. Dat wens ik u van harte toe. Sterven, buigen en leven, dat is de weg waarlangs God Zijn Kerk zaligt in Christus. Amen!

V. den Boef – Zwolle

vdenboef@hotmail.com